

УДК 272-732.2(456.31)+271.4]-6/-7(045)
DOI: 10.36273/2076-9555.2022.4(309).3-12

Микола Сенченко,
директор Книжкової палати України, професор,
e-mail: director@ukrbook.net
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7445-5185>

Ватикан — проєкт світового панування "Папська імперія Риму"

У циклі статей про Ватикан зроблено спробу дослідити й донести до громадськості правду щодо прагнення цього міста-держави до світового панування. Доведено, що Ватикан є одним із глобальних цивілізаційних проєктів під назвою "Папська імперія Риму".

Докладно розглянуто діяльність Української греко-католицької церкви (УГКЦ) і Римо-католицької церкви (РКЦ), що впродовж століть відверто переплітали свої дії з політикою. Висвітлено особливості обрання пап, папські конгрегації, поміж яких однією з найважливіших є розвідувальна служба Ватикану — Священний Альянс.

З'ясовано роль католиків та уніатів у політичних процесах, від яких Україну лихоманить уже не перший рік. Наголошено, що якби не політична діяльність РКЦ і УГКЦ, то не лише Майдан 2014 р., а й Майдан 2004 р. не мали б успіху. Ця історія не далеке минуле, а те, чим сьогодні живуть Ватикан і УГКЦ. І не лише живуть, а й культивують.

Зосереджено увагу на глобальних цивілізаційних проєктах, що відіграють суттєву роль у боротьбі за світове панування. Сьогодні у ній беруть участь такі гравці: Вічне царство Ізраїлеве, Папська імперія Риму, Імамат — проєкт шиїзму, WASP — білі англосакські протестанти, Середина імперія (Китай), Халіфат — сунітський проєкт, Об'єднана Європа, Самурайська імперія (Японія), Руський проєкт.

Ключові слова: Ватикан; католики; уніати; езуїти; Майдан; конгрегації; орден; Ротшильд; цивілізаційні проєкти; світове панування; політика; гроші

Постановка проблеми. Серед глобальних суб'єктів, що сьогодні виборюють світову владу, особливе місце належить Ватикану. Він веде боротьбу за всеосяжне панування в межах реалізації цивілізаційного проєкту "Папська імперія Риму". Специфічну роль у цій діяльності відіграє Україна, окатоличення якої активно проводить Ватикан і його орден езуїтів та прелатура "Опус Деї". Ці структури, а також Український католицький університет (УКУ), Українська греко-католицька церква брали активну участь у "кольорових революціях" в Україні, організовували заходи з підтримки переворотів у нашій країні за її межами: в Італії, Іспанії, США, Великій Британії, Канаді та інших державах.

У циклі статей автор планує дослідити історичні факти з життя Ватикану й УГКЦ у ХХ ст., а також розглянути події сучасності, в яких католики й уніати взяли активну участь. Роль у них Католицької церкви не висвітлено взагалі чи згадано побічно. Події, пов'язані з експансією Ватикану, викликають у багатьох спостерігачів і церковних діячів аналогію з хрестовими походами, які проводилися Католицькою церквою в ім'я Боже майже тисячу років тому й забрали життя великої кількості людей.

Експансія Католицької церкви на терени України — це не що інше, як захоплення у свої тенета частини території православного слов'янського світу з метою поневолення. У цих прагненнях немає нічого нового, достатньо заглибитися в історію. А ось як житиме народ України — це питання, відповідь на яке надасть наш час. Озирніться навколо й робіть висновки.

Варто зауважити, що всі битви за світове панування точилися в межах цивілізаційних проєктів. У пропонованому циклі статей автор виходитиме з тези, що історія людства — це "одвічна боротьба глобальних проєктів (цивілізацій) за світове панування, нескінченна битва, підпорядкована певним законам".

Чому одні держави стають величними, а інші безслідно зникають зі сторінок історії? Від кого й чого це залежить? Саме на такі питання прагне надати відповідь автор книги "Битва глобальних проєктів" О. Ачлей, який розглядає дев'ять глобальних проєктів і докладно їх характеризує [1]. Автор, зокрема, зауважує: "Дев'ять — сакральне число. Межа земного й улюблене число китайських імператорів. Випадково це чи ні, але саме дев'ять цивілізацій сьогодні ведуть боротьбу за гегемонію у світі. Це не жорстоке силове протистояння, типове для Стародавнього

світу й раннього Середньовіччя, і не вишукана підступність доби Відродження. Сучасні цивілізації, котрі назвемо "глобальними проєктами", віддають перевагу перемогам в інформаційно-смысловому полі, що набагато ефективніші за ядерні заряди. Хоча б тому, що когнітивна зброя не знищує довкілля.

Останні десятиліття минулого століття й початок нинішнього продемонстрували цілком очевидну закономірність: світові сили, залучені до глобальних проєктів, дедалі більше віддають перевагу обхідним технологіям над прямим протистоянням, що розширює простір для розуму й душі. Отже, на зміну геополітичній грі в шахи, де "білі" зазвичай розпочинають і здебільшого виграють у "чорних", прийшов картковий розклад. І активними гравцями за картковим столом історії можуть бути лише глобальні проєкти" [1].

Постає цілком резонне запитання: чи можна передбачити результат гри заздалегідь? Цілком ймовірно. У пропонованому циклі статей спробуємо проаналізувати закономірності історичного розвитку та взаємодії цивілізацій, визначити гравців, передбачити їхню гру та спрогнозувати, що чекає на людство в найближчій перспективі.

Мета статті, що належить до жанру геополітичної оперативної аналітики, — геополітичне дослідження, покликане надати відповіді на актуальні питання сучасності.

Основним методом дослідження є аналіз значного обсягу фактичного матеріалу зі сфери геополітики, фінансово-економічної й політичної історії. І хоча розглянуті факти відомі, і на їхньому підґрунті свого часу було зроблено чимало висновків (щоправда, багато з них сьогодні вже забуто), загалом ці факти й висновки ще ніхто ніколи не поєднував у цілісну картину, тому багато інформації, наведеної в анонсованому циклі, є унікальною. Спробуємо обґрунтувати подані гіпотези фактами й процесами, що відбуваються у світовій політиці, дослідити історію та окремі аспекти діяльності Ватикану з досягнення світового панування через реалізацію цивілізаційного проєкту "Папська імперія Риму".

Виклад основного матеріалу дослідження. Для об'єктивного та всебічного розгляду діяльності Ватикану у глобальному історичному процесі вважатимемо, що світ цілісний і події, котрі в ньому відбуваються, взаємопов'язані та взаємовкладені одна в одну.

Щоб зрозуміти механізми глобального політичного дійства загалом і ролі в ньому Ватикану зокрема, порівняймо його з театральним спек-

таклем та поставимо запитання: чому нам подобається певний актор (політик) і хто допомагав йому досягти популярності; хто пише сценарій взагалі та ролі акторам особно; чи відомий режисер і хто доручив йому організувати виставу; на чії гроші поставлено спектакль, але головне — яку ідею чи концепцію він має донести?

Аналогічно і в політиці. Політики грають свою роль добре, однак тільки окремі з них розуміють: роль йому довірили лише тому, що так вирішив режисер. Проте і слава, і прокляття дістаються політикові. Більшість громадян нашої країни не вдаються до ґрунтового політичного аналізу й не намагаються відшукати режисера подій, довіряючи трактування подій можновладцям. Таким суспільством керує еліта, і тому воно має назву "натовпо-елітарне". Характерною рисою такої спільноти є те, що представники натовпу, чи то будівельник, чи академік, у розмовах оперують не ідеями, а персонами, які їх викладають.

Якщо повернутися до театру й спробувати розібратися, хто режисер чи режисери, для чого написано сценарій і хто фінансує спектакль, то дійдемо розуміння, що учасників дійства кілька й вони зазвичай невидимі — перебувають за кулісами, а отже надалі розглядатимемо їх як свого роду "закулісу".

У "натовпо-елітарному" суспільстві діє така схема управління:

Закуліса → Еліта → Натовп

"Закуліса" намагається утаємничити свою діяльність, довіряючи еліті певну частину знань, потрібних для управління натовпом. Освічена людина за бажання побачить дивну схожість еліти та натовпу, попри уявну ідеологічну, мовну й економічну відмінність.

У світовому політичному театрі є кілька "закулісних" правителів. Вони є в багатьох елітах, тому називатимемо їх "світовою закулісою". Під власне "закулісою" розумітимемо Ватикан, що здатний мислити концептуально незалежно й породжувати знання стратегічного рівня для реалізації проєкту "Папська імперія Риму". Розглянемо докладніше, як це відбувалося у глобальному історичному процесі.

Ватикан, олігархія та конгрегації

Чернець-хроніст XIII ст. писав: "Дванадцять століття не закінчило свого шляху так, як розпочало. Коли у вечірніх сутінках воно схилилося до заходу, збираючись перейти у вічність, церква, здавалося, схилилася разом із ним, сповнена дум про майбутнє". Ще до епохи Альбігойських воєн люди в багатьох країнах розпочали відкрито

висловлювати думку, що "церква не сприяє їхньому щастю". Повсюдно заговорили про церковну реформу, здатну, здавалося, звільнити багатьох людей від тягара й страждань складного та непередбачуваного життя доби Середньовіччя. Чернець зазначав: "Розкол і ересь, до яких призвели поганий стан духовної дисципліни й відродження язичницьких наук, похитнули на Заході справу Христову, тоді як невдалі хрестові походи довершили її крах на Сході".

За три століття...

Упродовж усього XVI ст. в Європі вирували релігійні війни між католиками та протестантами. У 1648 р. завершилася Тридцятирічна війна, що поставила крапку на відкритому збройному протистоянні. Католицька Німецька імперія розвалилася, Габсбурги дуже ослабли, натомість здобули незалежність протестантські Швейцарія й Нідерланди, Франція отримала Ельзас, а Швеція на певний період стала наддержавою, пануючи в Балтиці. Також було запроваджено віротерпимість. Фактично оформився перший етап перемоги протестантів над католиками й відповідно — нового капіталістичного класу над старим феодальним.

У XVI ст. із допомогою ордену єзуїтів католики розпочали контрреформацію, проте щоразу втрачали північну частину центральної Європи, лівову частку заморських колоній, а до кінця XVIII ст. — і Францію. Відчуваючи ці тенденції, ще в XVI ст. Ватикан спрямував погляд на Схід, перетворивши країну, що стала найпотужнішою державою Європи — Річ Посполиту — у свій осередок і міцний кулак.

Для екуменічної роботи з православ'ям було створено Греко-католицьку церкву. Єзуїти готові були піти на будь-які реформи, аби зберегти владу Папи. Утім, і в цьому разі на них чекало фіаско. Аристократичну феодальну систему було приречено, і на зміну їй приходив буржуазний світ. Навіть програш Наполеона вже нічого не міг вирішити. У 1870 р. Ватикан взагалі був ліквідований у процесі об'єднання Італії Дж. Гарібальді й лише за століття знову став прагнути світового панування.

Довідка. Ватикан — чи не найменша і водночас найзакритіша держава на планеті. Країна, площа якої становить лише 0,44 кв. км, розташована в західному районі Риму, на правому березі Тибру. Населення — майже тисяча осіб. Самостійною державою став 7 червня 1929 р., відповідно до Латеранських угод, укладених Папою Римським Пієм XI з італійським урядом, який тоді очолював Б. Муссоліні. Ватикан має газету, радіо й телебачення, прапор, армію (зі швейцарських гвардійців) і, що прикметно, навіть в'язницю — за відсутності власної поліції.

За уявної іграшковості ця карликова держава володіє колосальною силою, що спирається на величезні людські та фінансові ресурси. Ватикан має більшу владу, ніж будь-який уряд і будь-яка транснаціональна корпорація, адже для кожного католика є лише один папський престол — Папа Римський, чие слово набагато важливіше за президентський указ, адже він — намісник Бога на Землі. Папський Престол у змозі контролювати майже весь англосакський світ і традиційні колонії, в яких віру насаджували "вогнем і мечем". Однак поки не здатний впливати на решту світу: цьому опираються три твердині — Російська православна церква, Пекін і нова сила, що набирає вагу, — ісламський світ. Саме на цих напрямках нині зосереджено основну увагу Ватикану, який використовує свій вплив для нейтралізації цих загроз руками НАТО.

Природно, Ватикан, що втратив позиції, разом зі старою католицькою аристократією не може змиритися з поточною ситуацією, враховуючи, що протестантські держави нині лідирують економічно. У цьому протестантському середовищі (що складається з безлічі великих і дрібних сект) народився екуменічний рух (об'єднання), заснований на концепції "теорії гілок", згідно з якою Римо-католицька церква, Східна православна церква й Англійське співтовариство — суть три гілки Єдиної, Святої, Кафолічної (Соборної) і Апостольської церкви.

Бодай найменшої єдності з протестантами католики не визнавали аж до середини XX ст., але використовували цю схему для взяття під контроль Православної церкви. Розпочалося все ще в XV ст. із Ферраро-флорентійської унії, коли Константинополь визнав верховенство Риму в надії, що Західна Європа вбереже його від нашествия турок. Не вберегла. Відтоді Російська православна церква самовизначається як єдина справжня церква в єдиній, не захопленій мусульманами чи латинянами державі. Сформувалася концепція "Москва — Третій Рим" і розпочалося створення Російської імперії.

Довідка. Назву "Російська православна церква" було прийнято як офіційну лише восени 1943 р. Офіційно церква в Росії називалася Православною кафеолічною греко-російською церквою й діяла до кінця 1926 р. До того ж "православною" церква стала лише після реформ Никона.

Ознаки союзу Папи Римського з реакційною олігархією можемо виразно простежити на прикладі Італії. Через ліквідацію Папської держави відносини між Папою та італійським урядом сильно загострилися, проте зазнали докорінних змін після Першої імперіалістичної війни. У повоєнний

час в Італії поширився масовий робітничий рух: активісти захоплювали фабрики, селяни — поміщицькі маєтки. Народ повстав проти пригноблувачів. Уже тоді Папа Римський ладен був забути образи й примиритися з італійським урядом, щоб допомогти йому побороти революційну хвилю.

Уряд Б. Муссоліні, що прийшов до влади 1922 р., розпочав перемовини з Папою про врегулювання старих суперечок. Зі свого боку, Папа та його церква, налякані поширенням революційного руху як в Італії, так і в усій Європі, охоче пристали на пропозицію. Переговори, що тривали кілька років, закінчилися підписанням 11 лютого 1929 р. конкордату й угоди між Папою та італійською державою (Латеранські угоди). Згідно з цим документом, для остаточної ліквідації суперечок, що виникли 1870 р., було створено самостійну Папську державу Ватикан, яку очолює Папа, а найголовнішими міністерствами (конгрегаціями) опікуються кардинали.

Обрання нового Папи відбувається через організацію Conclave — Ватиканського конклаву, зборів кардиналів, які скликають після смерті чи виходу у відставку Папи Римського. Процедура обрання передбачає голосування двічі в день. От як описує проведення конклаву Д. Браун у книзі "Ангели та демони" [2]: "Після дванадцятирічного перебування на Святому престолі, пішов з життя всіма улюблений папа. В усіх газетах світу з'явилися статті про крововилив у мозок, що стався під час сну. Ця смерть стала настільки несподіваною, що в багатьох виникли підозри щодо її справжньої причини. Однак про це воліли говорити пошепки. І ось тепер, за традицією, рівно за п'ятнадцять днів після кончини папи, Ватикан скликав конклав. 165 кардиналів з'їхалися в Рим з усіх куточків християнського світу. Ці наймогутніші священнослужителі зібралися сьогодні у Ватикані, щоб обрати нового Папу.

Кардинал Мортаті, безуспішно намагаючись зосередитися, дивився в розкішну стелю Сикстинської капели. Вкриті фресками стіни відбивали голоси кардиналів, які зібралися в капелі. Священнослужителі юрбилися в освітлюваній свічками каплиці, жваво обмінювалися думками й запитаннями. Розмовляли схвильованим шепотом багатьма мовами, хоча найзручнішими для всіх залишалися англійська, італійська й іспанська.

Традиційний спосіб освітлення Сикстинської капели був дуже ефектним. Сонячне світло потрапляло в приміщення крізь кольорове скло під стелею та створювало враження, що яскраві промені, розтинаючи п'тьму, сходили прямо з небес. Так було завжди, але тільки не сьогодні.

Згідно з традицією, всі вікна капели затягнули чорним оксамитом. Це робилося для збереження таємниці. Для того, аби жоден із тих, хто перебував у приміщенні, не міг зв'язатися із зовнішнім світом. Глибоку темряву Сикстинської капели злегка розсіювало світло від мерехтіння свічок. Створювалося враження, що це мінливе сяйво очищало кожного, хто опинявся поруч. Кардинали в цьому світлі здавалися безтілесними духами, ставали схожими на святих.

Яка честь, думав Мортаті, спостерігати за цим священнодіянням. Кардиналів, старших за 80 років, не могли обрати Папою й на конклав не запрошували. У свої 79 років Мортаті виявився старшим за віком, і йому довірили стежити за процедурою виборів.

За давньою традицією кардинали зібралися в капелі за дві години до відкриття конклаву, щоб поспілкуватися зі старими друзями й провести останні консультації. Рівно о сьомій вечора в капелі мав з'явитися камерарій покійного Папи, щоб прочитати молитву та одразу піти.

Потім швейцарські гвардійці опечатають двері, замкнувши кардиналів у капелі. Лише після цього можна буде розпочати прадавній таємний політичний ритуал. Кардиналів не випустять назовні доти, поки вони не вирішать, хто стане новим Папою.

Конклав. Навіть само слово мало на увазі таємницю. "Conclave" — у буквальному перекладі "закритий на ключ". Кардиналам категорично заборонялося в цей час мати будь-які контакти із зовнішнім світом. Жодних телефонних дзвінків. Жодних послань. Жодних перешіптувань крізь замкову щілину. Конклав являв собою вакуум, ретельно ізолюваний від зовнішнього середовища. Нічого не мало вплинути на рішення кардиналів, оскільки "solum Dum prae oculis" — "лише Бог був перед їхніми очима".

За стінами капели, чи, вірніше, Ватикану, нудилися в очікуванні представники преси, висуваючи припущення щодо того, хто стане майбутнім главою мільярда католиків, які населяють земну кулю.

Атмосфера на конклавах іноді розжарювалася до межі, а історії були відомі випадки, коли політичне протистояння, що на них виникало, призводило до людських жертв. Священні стіни капели були свідками жорстоких бійок, загадкових отруєнь і навіть навмисних убивств. Усе це — давня історія, гадав Мортаті. Сьогодні всі кардинали виступлять єдиним фронтом, конклав пройде в дружній атмосфері й, дасть Бог, виявиться коротким. Принаймні він так сподівався" [2].

Для обрання Папи слід зібрати не менше двох третин голосів плюс один. Приміщення відкривають лише після досягнення позитивного результату. Про обрання нового понтифіка оповіщають білим димом з півної труби над Сикстинською капелюю (в іншому разі — дим чорний). Колір диму утворюється від спалювання дров із додаванням спеціального барвника. Цей порядок було затверджено на Другому Ліонському соборі (1274).

Папою може бути обраний будь-який чоловік-католик, навіть мирянин без сану, однак фактично від 1378 р. понтифіками стають лише кардинали. Нині приміщення для конклаву охоплює значну частину Ватиканського палацу, ізольовану від інших і розділену на кімнати. Єдині двері зачиняються ззовні та зсередини не раніше ніж на 15-й день і не пізніше ніж на 18-й день після смерті (виходу у відставку) Папи. Після того, як двері зачинили, їх можна відчинити лише якщо кардинал спізнився чи комусь стало зле, а також для сповіщення результату виборів. Слово "конклав" уперше використав Папа Григорій X на II Ліонському соборі 1274 р. у випущеній ним апостольській конституції *Ubi regisulm* ("Де небезпека") після 2 років і 9 місяців обговорення у Вітербо перед його обранням. Коли розлючені мешканці зірвали дах, залишивши зал відкритим, кардиналам довелося розбити намети, сліди від центральних стовпів яких збереглися донині.

Папські конгрегації

Найважливішою структурою Ватикану є розвідувальна служба — так званий *Священний Альянс*. Напевно не відомо, хто насправді був засновником цієї організації. Є припущення, що інститут папських агентів 1566 р. створив Папа Пій V (1566—1572) для боротьби з протестантизмом, який уособлювала королева Єлизавета I Англійська. Про це зазначає у книзі "Священний Альянс. Кати та шпигуни Ватикану" Е. Фраттіні: "Джанпєстро Караффі, який перебував під заступництвом кардинала (майбутнього папи Павла IV) Мікеле Гізієрі, був покликаний у Рим для того, аби перебрати на себе керівництво певною особливою місією. Його Преосвященство доручив Гізієрі створити свого роду контррозвідку.

Ця служба, структурована за принципом піраміди, мала збирати інформацію про всіх, хто порушував папські приписи й не дотримувався церковних догм, а отже, міг бути відданий під суд інквізиції. Молодому священникові дуже імпонували таємні товариства, а Святу інквізицію (Sanctum Officium, або Святий трибунал) він

вважав однією з наймогутніших таємних організацій того часу. Діяльність агентів Гізієрі в областях Комо й Бергамо привернула увагу можновладців у Римі. Менш ніж за рік майже 1200 осіб — від сільських наймитів до знаних аристократів — постали перед трибуналом інквізиції. Понад 200 із них було піддано найжорстокішим тортурам, потім визнано винними та страчено" [3].

З інших папських конгрегацій найбільшу роль відіграє "Пропаганда віри", що опікується просуванням католицької релігії. У різних країнах налічується понад 350 тис. католицьких священників, які входять до агентури Папи Римського.

Конгрегація Святійшої інквізиції за допомогою армії шпигунів стежить за всіма подіями, що відбуваються у світі, а також відлучає від церкви віровідступників, труїть сретиків тощо.

Конгрегація "Індекс заборонених книг" контролює сферу літератури, складає списки небезпечних книг, які заборонено читати католикам.

Спеціальна конгрегація відповідає за понад 200 релігійних орденів, кожен з яких має певну "спеціалізацію". Це найдисциплінованіші та найреакційніші церковні організації. Особливу роль у сучасному католицизмі відіграють єзуїти.

Ще одна **Спеціальна конгрегація** опікується папськими навчальними закладами, семінаріями, в яких готують агентів Папи — місіонерів, дипломатів, учених священників — фальсифікаторів науки.

Ватикан має невелику армію з найманих швейцарців, а також газету, радіостанцію й телебачення для пропаганди реакційних ідей та поширення наклепів на ідеологічних супротивників.

Держава також послуговується власними банками, адже старанно збирає гроші від церков і вірян в усіх країнах, та є найбагатшою організацією, що має широку підтримку капіталістів Європи й Америки.

Інститут папства та конгрегація Священного Альянсу

Папство, найвища інстанція в ієрархії Католицької церкви, — це найстаріша у світі організація і єдиний громадський інститут, що набув величчя й розквіту за доби Середньовіччя, мав необмежені привілеї у період Відродження, був однією з головних політичних сил за часів Реформації та Контрреформації, Французької революції, індустріалізації, піднесення й падіння комунізму. Упродовж століть папи, спираючись на горезвісну "непогрішимість", опинялися в центрі соціальних потрясінь. Історик Т. Бабінгтон у праці, присвяченій історії протестантизму, стверджує, що папи вміли як забезпечувати

церкві центральну роль в історичних подіях, так і пом'якшувати її втручання в їхній хід, і наголошує на здатності папства пристосовуватися до нових громадських рухів, що виникали протягом історії, або навіть брати їх під свій контроль.

Імператор Наполеон Бонапарт вважав інститут папства *"однією з найорганізованіших структур у світі"*, а Гітлер — *"однією з найнебезпечніших і найвитонченіших у світовій політиці сил"*. Наполеон порівнював вплив Папи з потужністю двохсоттисячної армії. Історія свідчить, що впродовж століть папство виступало у двох іпостасях: як найвища інстанція, керівний орган Католицької церкви у всьому світі та як одна з найбільших і найзначніших у планетарному масштабі політичних організацій. Папи приймали у себе послів і глав інших держав, а також виряджали зі спеціальними місіями своїх нунціїв і легатів за кордон.

Могутня земна влада пап примушувала бачити в них радше певну абсолютну силу, піднесену над світськими правителями, аніж носіїв слова Божого. Понтифіки вимагали для своїх актів верховенства над монаршими, а також юридичної загальнообов'язковості від VIII ст. і доти, поки 1931 р., із появою "Радіо Ватикану", це не стало насправді можливим завдяки налагодженню безпосереднього контакту з усім світом. Під час Реформації Лютер викривав папство як *"зло людське та неминуче"*. Католицький історик лорд Ектон критикував надмірну централізованість папства й після подорожі у Ватикан зауважив: *"Влада розбещена й влада абсолютна розбещують абсолютно"*.

Історія Священного Альянсу — розвідувальної служби Ватикану — неможливо викласти без історії пап, а історію римських пап — без історії Католицької церкви. Цілком очевидно, що без католицизму не було б папства, і, як зазначав Папа Павло VI у своїй енцикліці *Ecclesiam Suam*, *"без папства католицька церква, мабуть, не була б католицькою"*. Безсумнівно, що без тієї влади, яку мали папи, не було б ані Священного Альянсу, ані папської служби контррозвідки (так званої *Sodalitium Pianum, S. P.*). Обидві організації стали частинами єдиного механізму, формуванню якого сприяли: Священний Альянс — від часу заснування 1566 р. за наказом Папи Пія V, а *Sodalitium Pianum* — від часу створення 1909 р. за наказом Папи Пія X.

Ще один історик, К. Кастільйоні, автор однієї з найповніших енциклопедій папства, зазначав: *"Потрійна тіара понтифіків, поза сумнівом, символізує їхню владу на небі, на землі та в*

нижньому світі". Це твердження легко розтлумачити: на небі у Папи Римського є Бог, на землі є він сам, а у прихованому світі він має Священний Альянс.

Попри те, що авторитет пап змінювався під впливом політичних й економічних змін і нововведень, інтереси церкви завжди залишалися рушійною силою агентів Ватикану. Ватиканісти стверджують, що церква та папські інститути ніколи не розлучалися з образом Римської імперії, наголошуючи, що певні елементи вшанування особи імператора просто перенесли на особу Папи.

Сорока двом папам, які правили чи, точніше, царювали відколи було створено Священний Альянс, від Пія V до Франциска, довелося зіткнутися з дехристиянізацією та розколами, революціями та диктатурами, колонізаціями та вигнаннями, гоніннями та замахами, війнами громадянськими та світовими, вбивствами та викраденнями. Втілення в життя політики пап було метою, а Священний Альянс лише слугував потужним засобом її досягнення.

У XVI—XVIII ст. ворогами, з якими довелось боротися папам і Священному Альянсові, стали лібералізм, конституціоналізм, демократія, республіканство й соціалізм. У XIX—XX ст. їхнє місце посіли дарвінізм, американізм, модернізм, расизм, фашизм, комунізм, тоталітаризм і сексуальна революція. У XXI ст. — вторгнення науки в питання релігії, глобалізація, перенаселення, фемінізм і соціальний агностицизм.

Факти переконують, що надто часто політичні органи Ватикану та його таємні служби діяли паралельно, використовуючи різні методи, але із загальною метою досягти спільного результату. З одного боку, папи вели переговори про припинення дій, спрямованих проти Риму, з іншого — Священний Альянс і "Чорний Орден" допомагали знищенню їхніх ворогів.

Д. Річчо, Л. Маккіа, Р. Ридольфі, Дж. Фіцморіс, В. Перрі, М. А. Массія, Дж. Альбероні, О. Медічі, Дж. Гварнері, Т. Фієскі, Ш. Турнон, Дж. Белл — ось деякі з агентів Священного Альянсу, чії дії суттєво вплинули на хід історії від середини XVI і до XIX ст.

Л. Людовісі, Л. Магалотті, О. Майдалькіні, С. Паллавічіно, П. Палуцці, Б. Пакка, Дж.-Б. Капрара, А. Альбані, П. Бьонді, Л. Поджо — це могутні командори папської розвідки, які ухвалювали рішення й в ім'я захисту віри віддавали накази щодо таємних операцій, убивств політиків і державних діячів чи ліквідації другорядних осіб, які втручалися в політику чергового намісника Бога на землі.

Нормою папської дипломатії стали вбивства королів, отруєння дипломатів, підтримка двох сторін конфлікту одночасно; звичка заплюшувати очі на катастрофи й геноцид; фінансування терористських груп і південноамериканських диктаторів; захист військових злочинців і відмивання грошей мафії; спекуляції на фінансових ринках і розорення банків; засудження збройних конфліктів і водночас продаж зброї їхнім учасникам — і все це в ім'я Господа. А Священний Альянс і Sodalitium Pianum служили ефективним знаряддям папської волі.

Відколи інквізитор Пій V, згодом визнаний святим, у XVI ст. створив агентурну мережу Ватикану з єдиною метою: покінчити з еретичною Єлизаветою I Англійською та підтримати католичку Марію Стюарт, — держава Ватикан ніколи не визнавала існування Священного Альянсу й служби контррозвідки Sodalitium Pianum, хоча їхні дії насправді були "секретом Полішинеля".

С. Візенталь, всесвітньовідомий "мисливець" на нацистів, в одному з інтерв'ю зауважував, що *"найкраща та найефективніша з відомих мені світових розвідувальних служб — це розвідувальна служба Ватикану"*. Кардинал Л. Поджо на прізвисько "папський шпигун", філер Папи Івана Павла II, завдяки тісним контактам з ізраїльським Моссадом, здійснив одну з найсуттєвіших модернізацій Священного Альянсу. Завдяки Його Преосвященству ізраїльська спецслужба змогла запобігти замаху на прем'єр-міністра Ізраїлю Г. Меїр під час її візиту в Італію. Ймовірно, Л. Поджо також організував передавання коштів зі скарбниці Ватикану через Інститут у справах релігії (ICP) — Банк Ватикану — П. Марцинкуса для фінансування діяльності профспілки "Солидарність" Л. Валенсі. Це була спільна операція Священного Альянсу й ЦРУ під керівництвом В. Кейсі.

Упродовж п'яти століть історії Священного Альянсу його тінь можна було розгледіти й у перипетіях боротьби проти Єлизавети I Англійської, й у різанині Варфоломійської ночі, й в історії непереможної Армади, й в убивствах Вільгельма Оранського та французького короля Генріха IV, й у війні за іспанський спадок, і в ускладненні відносин із Францією часів кардиналів Рішельє та Мазаріні, й у замаху на португальського короля Жозе I, й у Французькій революції, й у битві під Аустерліцом, і в піднесенні та падінні Наполеона, й у війні на Кубі та боротьбі за незалежність Америки, й у таємних відносинах із кайзером Вільгельмом II під час Першої світової війни чи з Адольфом Гітлером під час Другої світової війни, й в історії з "хорватським золотом" та організацією "Одеса", й у боротьбі з терористичною організацією "Чорний вересень",

Карлосом Шакалом і комунізмом, і в темних фінансових операціях ICP та його ще темніших зв'язках із масонством, мафією й торговцями зброєю, й у створенні Ватиканом офшорних фінансових підприємств, і у фінансуванні правих диктаторів, як-от А. Сомоса або Х. Бачила.

Упродовж п'яти століть існування Священного Альянсу пов'язані з ним таємні товариства, зокрема "Коло Октагон" або "Чорний Орден", проводили приховані операції на замовлення розвідувальних служб інших країн, наприклад, для ізраїльського Моссаду чи американського ЦРУ. І поки ті боролися проти відкритого ворога — арабського тероризму й комунізму, — Священний Альянс навчився пристосовуватися до цілей і обставин, які визначали понтифіки. Адже, як зауважив всемогутній кардинал Палуцці, котрий очолював Священний Альянс у середині XVII ст., *"якщо папа наказує знищити когось в ім'я захисту віри, то це роблять, не ставлячи запитань. Він — голос Божий, а ми — рука, що виконує його волю"*.

Огляд п'яти століть історії крізь призму таємних операцій потужної служби шпигунства міста-держави Ватикан свідчить, що агенти папської агентурної мережі Священного Альянсу й контррозвідки Sodalitium Pianum вбивали, грабували, влаштовували змови та зраджували в ім'я Господа й католицької віри за наказом верховного глави Римо-католицької церкви. Папські шпигуни стали символом симбіозу, під гаслом якого — "хрестом і шпагою" — діяли [3].

Глобальні проекти боротьби за світове панування

У боротьбі за світове панування слід враховувати значення реальних цивілізаційних проектів, яких нині налічується дев'ять. Можливо, за певний час ця кількість зросте, адже передумови для такої динаміки є, насамперед у Латинській Америці.

Які чинники визначають можливість появи й існування цивілізаційних проектів?

Цю тему ґрунтовно досліджував О. Ачлей — психолог, член Союзу письменників Росії, в минулому кадровий офіцер Головного розвідувального управління (ГРУ) РФ. О. Ачлей тривалий час жив і працював у різних регіонах світу: на Далекому Сході, в Африці, Латинській Америці, в Європі. Наведемо його думки, викладені у книзі "Битва глобальних проектів" [1].

"Глобальні проекти, так само як і люди, народжуються, дорослішають і помирають. Середній вік одного цивілізаційного циклу проекту — 12 поколінь, або 336 років:

— чотири покоління (112 років) — "хаос царств, що воюють". Період народження, отрочтва

та юності — початковий найдраматичніший і найцікавіший етап у житті проекту;

— три покоління (84 роки) — "мале процвітання". Період становлення проекту, його утвердження в історії;

— п'ять поколінь (140 років) — "велике єднання". Період зрілості, старості й смерті проекту.

Життя окремої людини та цивілізації загалом розвивається за одними законами. Тільки в першому випадку періоди вимірюють роками, а в другому — десятиліттями.

Природний хід розвитку проекту (як і життя людини) може бути перервано через зовнішні обставини, що жодною мірою не залежать від цивілізації. Отже, середня тривалість "життя" глобального проекту — 336 років. Зрозуміло, це не догма. Для одних цей період може становити 320 років, для інших — 350. Плідність і насиченість кожного наступного періоду життя проекту залежить від того, як було реалізовано попередній. Помилки, яких припустилися виконавці, призводять до криз у майбутньому.

Особисте щастя й фінансовий добробут конкретних людей не залежать від того, на якому етапі розвитку перебуває проект. Людина може бути щасливою в період "хаосу" й глибоко самотньою в період "великого єднання". Не варто чекати, що з настанням "малого процвітання" негайно розпочнеться бурхливий розквіт особистості. Наївно вважати, що період "великого єднання" всіх об'єднає, люди нарешті стануть багатими й щасливими, припинять конфліктувати, а можновладці обдаровуватимуть усіх своєю ласкою та нагородами.

Показниками нормального розвитку людини є її фізіологічні, розумові й психічні дані. Для глобальних проектів також розроблено показники, що свідчать про їх нормальний розвиток: розширення території, зростання чисельності населення, прогрес у сферах економіки, науки, освіти й культури, зокрема літератури та мистецтва. Усьому свій час. Розумові, фізичні й психологічні можливості людини на різних етапах її життя неоднакові. У п'ять років вона не може закінчити університет".

Нації можуть досягти стану глобального проекту, або власне цивілізації, тільки за наявності: народу, який може реалізувати проект; території, на якій можна втілити проект; проекторчої ідеї; еліти, здатної виконати проект.

У цивілізаційній битві глобальних проектів сьогодні беруть участь такі гравці:

1. Вічне царство Ізраїлеве.
2. Папська імперія Риму.

3. Імамат — проект шиїзму.

4. WASP (White Anglo-Saxons Protestants) — білі англосакські протестанти.

5. Середина імперія (Китай).

6. Халіфат — сунітський проект.

7. Об'єднана Європа.

8. Самурайська імперія (Японія).

9. Руський проект.

Така послідовність не випадкова, адже обумовлена певними параметрами: вік проекту; стадія розвитку; наявність проекторторчих ознак.

Проаналізувавши зазначені дев'ять проектів, зробимо певні висновки.

Перші два проекти є найдавнішими у світі, хоча, згідно з офіційною історіографією, їх розділяють майже 1,5 тисячі років. Окрім того, і євреї, і католики у другій половині ХХ ст. перейшли до вищої стадії розвитку — періоду "великого єднання", в якому і перебуватимуть усе ХХІ ст. Вони мають безсумнівні ознаки того, що проект здійсниться.

Наступні два проекти теж мають усі необхідні умови для реалізації. Проте так сталося, що наприкінці минулого століття вони увійшли до найдраматичнішого періоду розвитку. Ці проекти ніби тільки народилися та роблять перші кроки. Шиїти увійшли в період "хаосу царств, що воюють" після перемоги Ісламської революції 1979 р., а англосакські протестанти — на межі тисячоліть. Ймовірно, саме тому ці проекти доволі вороже налаштовані один до одного.

Середина імперія зуміла зберегти гідність і велич, незважаючи на приниження ХІХ ст., пов'язані з перебуванням в періоді "хаосу", з якого вона сміливо зробила крок в "мале процвітання" наприкінці ХХ ст. Сьогодні Китай прагне до влади й світового лідерства як сильна молода людина, яка здолала численні хвороби зростання та перетворилася на справжнього чоловіка-воїна. Китай в цьому переліку посідає почесне перше місце, адже він — єдиний із перелічених — має всі проекторторчі ознаки й входить до складу "Великої п'ятірки".

Отже, перші п'ять проектів мають усі проекторторчі ознаки, і тому саме вони сьогодні є головними гравцями на шаховому полі історії.

Шостий (Халіфат) і дев'ятий (Руський) проекти мають найближчими роками зробити крок із періоду "хаосу" в "мале процвітання". Для Росії цей проміжок закінчується 2022 р., для сунітів — 2027-го. Однак чи зможуть ці два проекти реалізуватися та здолати такий важливий для себе історичний бар'єр, адже сьогодні їм бракує деяких вагомих елементів для втілення на практиці?

Ісламський ренесанс, що виявився в активному освоєнні мусульманами європейського континенту й Америки, проісламські виступи в Єгипті, Тунісі, Бахреїні та Лівії, прихід до влади орієнтованих політиків клерикалізму в Туреччині лише підтверджують висновок про те, що у світі народжується сила, здатна надто скоро стати на чолі цивілізаційних процесів. І не враховувати цей факт було б помилково й необачно.

Об'єднана Європа (сьомий проєкт) розпочала формуватися після Другої світової війни, яка підсумувала спроби окремих європейських держав досягти гегемонії на континенті (згадаймо німців, французів, шведів, частково іспанців). Європейцям вистачило мудрості зрозуміти, що настав час зводити спільний будинок на залитій кров'ю столітніх конфліктів і воєн землі. Можна тільки побажати їм успіху на цьому складному шляху. Однак для того, щоб загальноєвропейський проєкт було втілено в життя, неодмінно слід враховувати зазначені чотири умови. Чимало дослідників і політологів вважають, що Європа втратила запал: зник пасіонарний дух, а його місце посіло прагнення втримати завойований у кровопролитних війнах добробут і комфорт. Утім, згідно із законом змін, той, хто намагається залишатися у спокої, зазвичай програє. Чи зможе європейська цивілізація стати цілковито незалежним гравцем, здатним адекватно відповідати на диктат англосаксів і чинити опір ісламській експансії, покажуть найближчі 10—15 років.

Восьмий, Японський, проєкт, умовно названий Самурайською імперією, має всі ознаки цивілізаційного. Проте чи стане сил японській еліті його реалізувати? Політика ізоляціонізму, що її активно проводить країна, не відповідає завданням і принципам життя глобального проєкту. Водночас наявна низка ознак, що свідчать про відродження самурайського духу. Це й постійні спроби повернути собі північні території, й перейменування Управління сил самооборони на Міністерство оборони, й активізація мережевих структур, що підтримують японські домагання на гегемонію в Тихоокеанській зоні та на пострадянському просторі Далекого Сходу. Однак після поразки в Другій світовій війні й атомних бомбардувань Японія все ще слабка та несамостійна. Країні, як і раніше, доводиться зважати на думку

ненависного англосакського Старшого Брата, що вже одного разу покарав її за неслухняність ударами ядерного батога. Здійсниться чи ні самостійний самурайський проєкт, покаже час. У будь-якому разі, якщо це й станеться, то не раніше середини XXI ст., коли він здолає велику частину періоду "хаосу царств, що воюють", у який скотився за підсумками війни, та наблизиться до періоду "малого процвітання", що за оптимістичними прогнозами має статися до 2057 р.

З наведених чинників впливає логічний **висновок**: обидва проєкти (і **Об'єднана Європа**, й **Самурайська імперія**) перебувають на етапі "збирання", що відповідає "хаосу царств, які воюють" у житті будь-якого проєкту.

Нинішній стан **Руського проєкту** — невизначеність. Жертви й поступки останніх 30 років не зробили його частиною західного світу. І це закономірно. Поки у росіян є проєктність, вони не можуть стати частиною чого-небудь або когонебудь. Тільки остаточно втративши проєктну спроможність, можуть зрівнятися з Болгарією, Чехією, Грузією, прибалтійськими й іншими країнами, що не впливають на ухвалення жодних політичних рішень у світовому масштабі.

Звісно, дев'ятьма цивілізаційними проєктами не вичерпується величезне різноманіття антропологічного, етнічного, світоглядного й культурологічного спектрів, що наявні в різних куточках нашої планети й виявляються з різною мірою яскравості, залежно від ситуації та "освітлення". Проте йдеться лише про глобальні цивілізаційні проєкти, спроможні чинити вирішальний вплив на загальносвітові геополітичні процеси.

Щодо України, то, на думку автора статті, її оптимальною поведінкою була б активна участь в **Руському проєкті**, оскільки проєкт **Об'єднана Європа** перебуває на стадії, яка відповідає "хаосу царств, що воюють", і його доля під великим питанням. Водночас через війну, що триває на території України, її участь у будь-якому проєкті є невизначеною.

Дослідження автора доводять, що сьогодні об'єднані й реалізуються три глобальні проєкти: **Вічне царство Ізраїлеве, Папська імперія Риму і WASP**.

(Далі буде)

Список використаної літератури

1. Ачлей А. Битва глобальных проектов. В 3 ч. Часть 1. Евреи, католики, шииты, "васпы" / Александр Ачлей. — Москва : Вольт, 2011. — 240 с.
2. Браун Д. Ангелы и демоны / Д. Браун ; перевод с английского Г. Б. Косов. — Москва : АСТ : Люкс, 2005. — 606 с.
3. Фраттини Э. Священный Альянс. Палачи и шпионы Ватикана / Эрик Фраттини. — Москва : Эксмо, 2007. — 576 с.

Mykola Senchenko,

Director of the Book Chamber of Ukraine, Professor

The Vatican is a world project domination of the "Papal Empire of Rome"

In a series of articles about the Vatican, an attempt was made to investigate and communicate to the public the truth about the desire of this city-state for world domination. It has been proven that the Vatican is one of the global civilizational projects called the "Pontifical Empire of Rome".

The activities of the Ukrainian Greek Catholic Church (UGCC) and the Roman Catholic Church (RCC), which have been openly intertwined with politics over the centuries, are discussed in detail. The peculiarities of the election of popes and papal congregations are highlighted, among which one of the most important is the Vatican's intelligence service, the so-called Holy Alliance.

The role of Catholics and Uniates in the political processes, from which Ukraine has been feverish for more than a year, has been clarified. It was emphasized that if not for the political activities of the RCC and the UGCC, not only the Maidan of 2014 but also the Maidan of 2004 would not have succeeded. This story is not the distant past, but what the Vatican and the UGCC live on today. And not only lives, but also cultivates.

The focus is on global civilization projects that play a significant role in the struggle for world domination. Today, the following players are involved: the Eternal Kingdom of Israel, the Papal Empire of Rome, the Imamate — a project of Shiism, WASP — White Anglo-Saxon Protestants, the Middle Empire (China), the Caliphate — the Sunni project, United Europe, Samurai project.

Keywords: *Vatican; Catholics; Uniates; Jesuits; the square; congregations; order; Rothschild; civilization projects; world domination; policy; money*

References

1. Achlej A. (2011). *Bitva globalnyh proektov. V 3 ch. Chast 1. Evrei, katoliki, shiity, "vaspy"*. Moskva: Volant.
2. Braun D. (2005). *Angely i demony*. Moskva: AST: Lyuks.
3. Frattini E. (2007). *Svyashennyj Alyans. Palachi i shpiony Vatikana*. Moskva: Eksmo.

Надійшла до редакції 5 квітня 2022 року

СОЦІОКОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

УДК 002.1:[005.922.52:004.932]](477)(045)

DOI: 10.36273/2076-9555.2022.4(309).12-17

Георгій Асєєв,

доктор технічних наук, професор,

завідувач кафедри інформаційних технологій ХДАК,

e-mail: ggaseev@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-6551-901X>

Інтеграція фондів бібліотек, архівів і музеїв з метою їх збереження та використання

Проведено аналіз особливостей збереження документів національної пам'яті та ідентичності як частини культурної спадщини країни з фондів бібліотек, архівів і музеїв. Класичні методи збереження документів, як-от реставрація й консервація, з одного боку, потребують значних фінансових витрат, з іншого — не забезпечують широкого доступу користувачів до документальної спадщини. Навіть за найсприятливіших умов і повного обсягу фінансування досягти 100% збереження документів неможливо, оскільки з плином часу папір все одно "старіє".

Зауважено, що нині прогресивним методом збереження документів бібліотек, архівів і музеїв є оцифрування документів, особливо старих примірників, за допомогою безконтактних сканерів.

Наведено рекомендації щодо роботи з різними типами фондів, нагромадженими в бібліотеках, архівах і музеях, оскільки установи мають різні локальні цілі, завдання й рівень автоматизації. Їхня взаємодія може продуктивно реалізовуватися та знаходити новий зміст лише на рівні проведення семінарів, конференцій, реалізації наукових, виставкових, видавничих та інформаційно-освітніх проєктів.

Ключові слова: *документ; фонд; автоматизація; бібліотека; архів; музей; сканер; артефакт; цифровізація; реставрація*

Постановка проблеми. *Справа збереження, конвертації в цифровий формат та інтеграції бібліотечних, архівних і музейних фондів національної пам'яті й ідентичності, — це не осібне питання загальної культурної політики, а глобальна проблема, від розв'язання якої залежить існу-*